

For Whom the Bell Tolls

Ernest Hemingway

No man is an *Iland*, intire of it selfe; every man is a peece of the *Continent*, a part of the *maine*; if a *Clod* bee washed away by the *Sea*, *Europe* is the lesse, as well as if a *Promontorie* were, as well as if a *Mannor* of thy *friends* or of *thine owne* were; any mans *death* diminishes *me*, because I am involved in *Mankinde*; And therefore never send to know for whom the *bell* tolls; It tolls for *thee*. (JOHN DONNE)

He lay flat on the brown, pine-needled floor of the forest, his chin on his folded arms, and high overhead the wind blew in the tops of the pine trees. The mountainside sloped gently where he lay; but below it was steep and he could see the dark of the oiled road winding through the pass. There was a stream alongside the road and far down the pass he saw a mill beside the stream and the falling water of the dam, white in the summer sunlight.

"Is that the mill?" he asked.

"Yes."

"I do not remember it."

"It was built since you were here. The old mill is farther down; much below the pass."

He spread the photostated military map out on the forest floor and looked at it carefully. The old man looked over his shoulder. He was a short and solid old man in a black peasant's smock and gray iron-stiff trousers and he wore rope-soled shoes. He was breathing heavily from the climb and his hand rested on one of the two heavy packs they had been carrying.

"Then you cannot see the bridge from here."

"No," the old man said. "This is the easy country of the pass where the stream flows gently. Below, where the road turns out of sight in the trees, it drops suddenly and there is a steep gorge—"

"I remember."

"Across this gorge is the bridge."

"And where are their posts?"

"There is a post at the mill that you see there."

The young man, who was studying the country, took his glasses from the pocket of his faded, khaki flannel shirt, wiped the lenses with a handkerchief, screwed the eyepieces around until the boards of the mill showed suddenly clearly and he saw the wooden bench beside the door; the huge pile of sawdust that rose behind the open shed where the circular saw was, and a stretch of the flume that brought the logs down from the mountainside on the other bank of the stream. The stream showed clear and smooth-looking in the glasses and, below the curl of the falling water, the spray from the dam was blowing in the wind.

"There is no sentry."

"There is smoke coming from the millhouse," the old man said. "There are also clothes hanging on a line."

"I see them but I do not see any sentry."

"Perhaps he is in the shade," the old man explained. "It is hot there now. He would be in the shadow at the end we do not see."

"Probably. Where is the next post?"

"Below the bridge. It is at the roadmender's hut at kilometer five from the top of the pass."

"How many men are here?" He pointed at the mill.

"Perhaps four and a corporal."

Akiért a harang szól – Ernest Hemingway

Senki sem önálló sziget önnön magában, minden ember része a kontinensnek, a szárazföldnek, s ha egy göröngyöt elmosna a tenger, Európa válna kevesebbé, csakúgy mint a hegyfok, éppúgy, mintha önnön birtokod vagy barátaidnak birtokát mosná el, bármely ember halála kevesebbé tesz engem is, mivel az emberi faj része vagyok, épp ezért soha nem tudhatni, kiért szól a harang: a harang érted szól. (JOHN DONNE)

Az erdő barna, fenyőtüvel teleszórt földjén feküdt, arcával összefont karjain, míg magasan a feje felett, a fenyők között fújt a szél. A hegyoldal szelíden lejtett ott, ahol feküdt, de lejjebb már meredek volt, és láthatta, mint kanyarog az olajfekete út a hegyszorosban. Az út mentén egy patak folyt, és messze lent a folyam és a gátról lezúduló víz mellett egy fehér malmot látott a nyári napsütésben.

- Ez a malom? – kérdezte.

- Igen.

- Nem emlékszem rá.

- Azóta épült, mióta itt voltál. A régi malom sokkal lejjebb van, messze a hágó alatt.

Kiterítette a fénymásolt katonai térképet a földre és figyelmesen szemlélni kezdte. Az öregember átnézett a vállá felett. Az alacsony, erős testfelépítésű ember fekete parasztinget, vas-merev nadrágot és fonott talpú cipőt viselt. Nehezen lélegzett a mászás miatt, kezét pedig az egyik eddig cipelt nehéz táskán pihentette.

- Tehát innen nem látható a híd.

- Nem – felelt az öregember. – Ez a szoros lankás része, ahol a folyó szelíden folyik. Lent, ahol az út a fák mögé fordul, hirtelen lejtteni kezd, ott egy meredek szurdok van.

- Emlékszem.

- Ezen a szurdokon túl van a híd.

- És hol vannak az állásaik?

- Van egy őrhelyük annál a malomnál, amit látsz.

A fiatalember, aki eddig a tájat tanulmányozta, elővett egy távcsövet kifakult, khaki színű flanelingének zsebéből, megtörölte a lencséket egy zsebkendővel, majd addig forgatta őket, míg a malom lapátjai hirtelen tisztán láthatóvá nem váltak. Látott az ajtó mellett egy fapadot, egy nagy halom fűrészport tornyosulni a nyitott fészer ajtaja mellett, ahol a körfűrész tartották és a patak víztükrét, mely a másik oldalán hozta le a farönköket a hegyoldalról. A folyó tiszta és sima volt a lencséken át nézve, és a hulló víz fodrain túl a gátról vízpermetet sodort a szél.

- Nincsen őrszem.

- Füst száll fel a malomnál lévő házból – felelt az öregember. – És a zsinóron is ruhák száradnak.

- Azokat én is látom, de őrszemet sehol.

- Talán az árnyékban van – magyarázta az öregember. – Nagyon meleg van ott. Ha az árnyékban van, nem látjuk.

- Valószínűleg. Hol van a következő állás?

- A híd alatt. Az útjavító kunyhójánál, 5 kilométerre a hágó tetejétől.

- Hányan vannak ott? – mutatott a malomra.

- Talán négyen, meg a tizedes.

Nagy Zsófia 12.B